

sygn. akt IX Ka 687/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział IX Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Rafał Sadowski

Sędziowie : SO Barbara Plewińska

SO Mirosław Wiśniewski (spr.)

Protokolant: staż. Marzena Chojnacka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Toruniu Barbary Dryzner

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2015 r.

sprawy **K. W.** oskarżonego z art. 177 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej Toruń – Wschód w Toruniu

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu

z dnia 24 października 2014 r. sygn. akt VIII K 1137/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że eliminuje z podstawy prawnej orzeczenia o nawiazce, zawartego w punkcie drugim, przepis art. 39 pkt 7 kk;

II. w pozostałym zakresie utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów procesu za drugą instancję, obciążając wydatkami postępowania odwoławczego Skarb Państwa

Sygn. akt IX Ka 687/14

UZASADNIENIE

K. W. został oskarżony o to, że w dniu 27 maja 2014 roku ok. godz. 13:40 w T. na ul. (...), kierując samochodem marki (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym określone w art. 25 ust. 4 ustawy – Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że włączając się do ruchu przy wyjeździe z posesji nr (...), nie udzielił pierwszeństwa przejazdu motocyklowi marki (...) o nr rej. (...) kierowanemu przez K. R., doprowadzając do zderzenia tych pojazdów, w wyniku czego K. R. doznał złamania trzonu kręgu Th12 kręgosłupa odcinka piersiowego, otarcia naskórka obu kończyn górnych i stłuczenia okolicy krzyżowo-biodrowej, kwalifikowanych jako naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni

- **tj. o przestępstwo z art. 177 § 1 kk**

Wyrokiem z dnia 24 października 2014 roku Sąd Rejonowy w Toruniu, sygn. akt VIII K 1137/14, ustalając, iż wina i społeczna szkodliwość czynu zarzucanego oskarżonemu K. W. który wyczerpał znamiona z art. 177 § 1 kk nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości na mocy art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk warunkowo umorzył postępowanie karne w stosunku do niego na okres próby wynoszący 1 rok, na podstawie art. 67 § 3 kk w zw.

z art. 39 pkt 7 kk orzekając wobec niego środek karny w postaci nawiązki na rzecz pokrzywdzonego K. R. w wysokości 1 000 złotych.

Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem opłaty sądowej zaś wydatkami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Wyrok ten zaskarżył **w zakresie orzeczenia o karze oskarżyciel publiczny**, zarzucając obrazę prawa materialnego, tj. art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk poprzez błędne zastosowanie w/w przepisów i orzeczenia na ich podstawie nawiązki na rzecz pokrzywdzonego w kwocie 1000 zł, w sytuacji, gdy zamiarem sądu było orzeczenie świadczenia pieniężnego w tej wysokości na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej.

Wskazując na powyższe, domagał się on zmiany zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie takiego świadczenia zamiast nawiązki na rzecz pokrzywdzonego, a w przypadku uznania, że dopuszczalne jest orzeczenia na podstawie art. 67 § 3 kk nawiązki na rzecz pokrzywdzonego - poprzez wyeliminowanie z podstawy prawnej orzeczenia o środku karnym art. 39 pkt 7 kk.

Na rozprawie apelacyjnej prokurator zmodyfikował swoje stanowisko, wskazując, że uchybienia sądu upatruje w tym, że nie została określona właściwie podstawa prawna słusznego, zgodnego z zaaprobowanym wnioskiem, zawartego w pkt II wyroku orzeczenia o nawiązce na rzecz pokrzywdzonego i wnosząc o dokonanie jej korekty poprzez wyeliminowanie z niej przepisu art. 39 pkt 7 kk.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Aprobując poczynione ustalenia faktyczne, orzeczenie o winie oskarżonego i przyjęcie, że zachodziły przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec niego na okres próby, stwierdzić należało, że prokurator trafnie domagał się korekty orzeczenia zawartego w pkt II zaskarżonego wyroku.

Warunkowo umarzając wyrokiem tym postępowanie na posiedzeniu i uwzględniając wniosek oskarżyciela publicznego, sąd meriti orzekł na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego.

Rozstrzygnięcie to w takim kształcie, jaki nadany mu został w wyroku, faktycznie zawierało wewnętrzną sprzeczność (wskazana podstawa prawna sugerowała, że zostało orzeczone świadczenie pieniężne, podczas, gdy sąd wskazał, że orzeka nawiązkę).

Z uzasadnienia wyroku wynika, że sąd I instancji, który uważał za pożądane z punktu widzenia osiągnięcia celów postępowania nałożenie na oskarżonego – tak, jak domagał się tego prokurator - obciążenia finansowego w kwocie 1000 zł przy skorzystaniu z możliwości przywdzianej w art. 67 § 3 kk, w swoim przekonaniu błędnie w świetle obowiązujących regulacji prawnych określił jego prawny charakter, a w konsekwencji i beneficjenta (tzn. wskazał omyłkowo, że jest to nawiązka na rzecz pokrzywdzonego, a nie świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej, które można – jego zdaniem w przeciwieństwie do nawiązki na rzecz pokrzywdzonego – orzec w razie warunkowego umorzenia postępowania). W treści wniesionej apelacji prokurator trafnie wywodził, że rozstrzygnięcie o nawiązce na rzecz pokrzywdzonego w oparciu o art. 67 § 3 kk było jednak merytorycznie poprawne, gdyż z art. 67 § 3 kk nie wynika bynajmniej, by nawiązka, którą można orzec na podstawie tego przepisu mogła być zasądzona wyłącznie na rzecz innego, niż pokrzywdzony podmiotu. Możliwe było zatem uwzględnienie wniosku o warunkowe umorzenie postępowania, w którym prokurator domagał się zasądzenia, po myśli art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 6 kk, kwoty 1000 zł jako nawiązki na rzecz pokrzywdzonego bez dokonywania we wniosku zmian w zakresie wskazania instytucji prawa materialnego, które znalazły zastosowanie w kontekście poszczególnych rozstrzygnięć. Orzeczenie zawarte w pkt II zaskarżonego wyroku, po wyeliminowaniu z jego podstawy prawnej art. 39 pkt 7 kk, którym świadczenie pieniężne zostało ustanowione jako środek karny, jak słusznie wskazał prokurator, który na rozprawie apelacyjnej sprecyzował swoje stanowisko w zakresie wadliwości wyroku, należało w pełni – jako zasadne w świetle reguł z art. 53 kk i dopuszczalne w świetle przepisów prawa materialnego - zaaprobować.

Po dokonaniu stosownej zmiany pkt II zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie przepisu art. 39 pkt 7 kk, sąd odwoławczy utrzymał w mocy orzeczenie o nawiązce.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylenia wyroku z urzędu, dlatego również w pozostałym zakresie został on utrzymany w mocy.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 635 kpk sąd odwoławczy zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za drugą instancję, obciążając wydatkami postępowania odwoławczego Skarb Państwa, albowiem przemawiały za tym względy słuszności, gdyż to nie jego postawa przyczyniła się do wszczęcia postępowania odwoławczego.